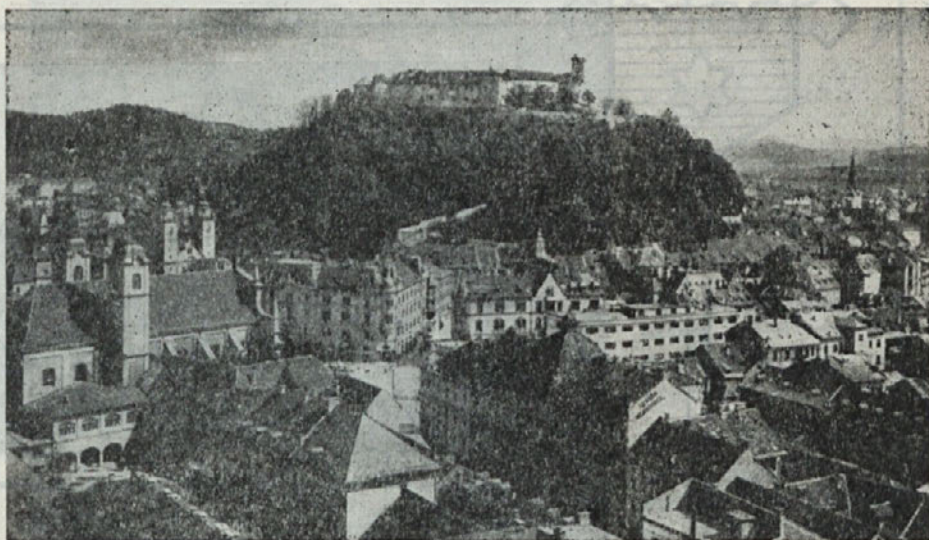

VESTNIK

LETO VIII   GLASILO   STEV. 6
DOMBRANCEV IN DRUGIH PROTIKOMUNISTIČNIH
NOTICIERO DE SAN MARTIN
BORCEV

Interés General Concesión 4848

Ljubljana, naša bela prestolnica v rdečem suženjstvu

*NEMOGOČE JE PRIKLICATI MRTVE K ŽIVLJENJU,
ŠE MANJ PA JE MOGOČE PREUPITI NJIHOVO
ZAHTEVO PO PRAVIČNI KAZNI ZA ONE, KI SO
KRIVI NJIHOVE SMRTI —*

Slika na naslovni strani: Vetrinje, tabor prodanih

NAPREJ!

KOROŠEC, Argentína

Če v nas še ni ugasnila ideja, ki nas je spremljala z našimi brati preko Ljubelja, če je ostalo vsaj košček tega, za kar so umirali oni, potem ne stojmo pasivno ali celo s protestom na ustih ob gradnji velikega živega spomenika njim, ki so umrli namesto nas!

Tudi ti in prav ti si dolžan, da prideneš izklesani granit v ta živi spomenik — Zvezo bivših slovenskih protikomunističnih borcev.

Ti sam, ki si bil priča vsega, kar je napisano na straneh zgodovine preteklih dni, si ta živi kamen za granitne temelje velike stavbe.

S svojim vpisom boš povečal ta spomenik, s svojim sodelovanjem ga boš utrdil.

Boš li okleval, ali celo stal ob strani, ko gledaš uresničenje poslednje želje, ki je ostala na zasutih ustih: „Vi, ki boste živeli, ohranite idejo, za katero umiramo mi!“

Se ti ne zdi, da je prav za naju ta oporoka —? Se ti ne zdi, da sva jo čula —?! Se spomniš — tam pred grobom — potem sva zbežala... da jo poneseva drugim — ali zato, da se skrijeva v strahu?!

Pogum, dragi moj, ne kloniva sredi poti! — Ne sprašujva se kam!

Silna je naša naloga; silna in velika, kakor je velika vrednost svobode zaslužnjene domovine.

Ne reci — rotim te — nikoli ne reci, da si storil dovolj.

Ko so jih danes pred dvanajstimi leti podirali v grobove, se ni spočela ta misel, pa bi bila upravičena, ker so storili več kot dovolj.

Če so nas tiste spomladi ogoljufali za orožje, ne daj, da nas ogoljufajo še za idejo. Ne utopi se v materializem tega brezidejnega sveta! Ne sklepaj kompromisa za ceno svobode naše lepe Slovenije, da si ne vtisneš pečata prokletstva pobitih in zaslužnjih.

Ne glej negativno na stvar, ki je nuja časa, ne zabarikadiraj se v lastni jaz, da te ne bo domovina nekoč izpljunila, kakor mlačneža in oprezneža. Dokler je domovini sila, je naše mesto na fronti, izgovora ni, obzire prihrani za pozneje!

„...Strnimo se v enoto, v kamenito gmoto...“ da bo zrastel spomenik, ki bo v ponos nam samim, svetu v dokaz, našim zaslužnjem v upanje, našim mrtvim — pa v priznanje in zahvalo.

Neznanemu junaku

F. GRUM, U. S. A.

Vsako leto 30. maja se na severnoameriškem kontinentu spominjajo padlih borcev vseh preteklih vojn. Silen poudarek je dan temu dnevu, ki je smatran za državni praznik. Šolska mladina bo zopet paradirala po ulicah vseh večjih mest in enako vojaške enote. Na državnem vojaškem pokopališču (Arlington) v Washingtonu bodo zastopniki najvišjih državnih uradnikov položili venec pred spomenik „Neznanega junaka“. Svobodni in demokratični svet se prav dobro zaveda, kako važno je ohraniti spomin in idealizem tistih požrtvovalnih mož in fantov, ki so dali za svobodo svoje domovine vse, svoja življenja in svoje zdravje. Dokler bo duh borcev živ med narodom in zavest, da je za svobodo treba dostikrat trpeti in umirati, vse do tedaj nobena država in narod ni v nevarnosti, da bi izgubila svojo svobodo in demokratični red.

Da, ne samo to, da bodo proslave v spomin padlih borcev na vseh vojaških pokopališčih, kjer bodo v spomin in zahvalo junakom gorele sveče, v glavnih mestih se najvišji uradniki poklonijo tudi vsem tistim, za katerih grobišča nihče ne ve, za tiste, katerih zemeljski ostanki trohne po raznih tujih deželah.

In mi bivši protikomunistični borci? Mar ne čutimo, da bi tudi mi morali vsako leto na novo vživeti v naših srcih one junake, ki so za našo lepo domovino trpeli in padali. Zdi se mi, da mi, bivši borci v svobodnem svetu vse preveč pozabljamo na idealizem in borce ter se počasi, nehote utapljam v vseмирje velikega sveta. Trupla naših soborcev trohne in so strohnela, na naših pokopališčih ne bodo niti sedaj niti na praznik Vseh mrtvih gorele sveče v njih spomin. Domovina še vedno ječi v okovih in naš pošten narod je onemogočen pokloniti se svojim pravim in požrtvovalnim junakom. Naši soborci razdjani in pokopani po gozdovih širom Slovenije nimajo spomenika „Neznanega junaka“, kamor bi se narod prišel lahko poklonit, nasprotno, pozabljajo jih celo njihovi najožji soborci. Zdi se mi, da moramo vsi spoznati našo brezbriznost, poglobiti se vase in vsaj v svojih srcih položiti venec junakom, saj v naših srcih dvigniti skromen spominček, skromno spominsko ploščo, kot nadomestek spomenika vsem našim „neznanim junakom“! Zavedajmo se tudi, da je naša dolžnost in tudi najmanj kar je mogoče, da se ne sramujemo udeležiti se vsake spominske proslave, ki se bo vršila v našem okolju. Da, to je najmanj, kar moremo storiti in se vsaj malo oddolžiti zvestim soborcem-mučenikom. Ne smemo iskati izgovora in se umakniti, tudi če so male žrtvice potrebne, spomnimo se samo, da je žrtvica, da se čemu odpovemo radi naših borcev, kapljica v morje v primeri z žrtvijo, katero

so oni položili na oltar domovine. In ako velikim demokratskim narodom ni preveč, da se vsako leto spominjajo svojih borcev, mar bo potem nam to preveč in v napotje! Ne, nikoli, njih spomin bo večer, z našim trdnim sklepom, da storimo vse, da naši junaki ne bodo ostali pozabljeni in da bomo tudi mi v svojih srcih in med nami dvignili spomenik našemu „Neznanemu junaku“!

Mi, ki se še prebijamo skozi vihar brezboštva in nereda.

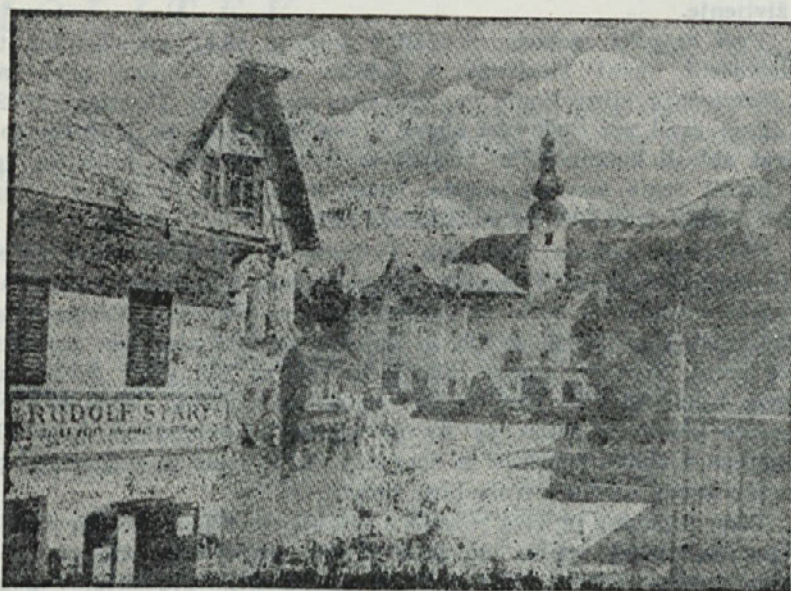
Mi, brezdomci, ki še vedno ljubimo svoj narod in sveto slovensko zemljo;

Mi sami, uprti na Boga, si kujemo usodo.

Mi se žrtvujemo in borimo naprej.

Mi bodimo poroki, da bodo grobovi naših fantov — mučencev, svetišča.

Borovlje — tudi Koroška je videla junaštvo udarnih bataljonov, potem — je naše orožje utihnilo

Po tej cesti je šla naša zadnja patrolja. Maj 1945

Ognjeni krst

G., U. S. A.

Po tisti nesrečni cvetni nedelji leta 1941 je gorje za gorjem sledilo in mučilo srce in dušo poštenega slovenskega naroda. Sovražnik je razkosal našo zemljo, postavil žične pregrade, zatiral in oviral delavca, kmeta, da celo šolsko mladino pri izvrševanju njihovega dela. Njegov namen je bil jasen; razdvojiti in potujčiti narod z naglico. V ta namen ni izbiral nobenih sredstev. Poboji, internacije, zapor, to je bil njihov program. V tem težkem trenutku, ko je domovina ječala pod knuto sovražnikov in iskala utehe, je brezbožni komunist zasejal še novo zlo, novo grozoto na našo narodno njivo in še on začel neusmiljen mesariti naše narodno telo. Vdinalj se je v službo okupatorju in ovajal vse, kar je bilo poštenega, zavednega, idealnega. Ker je eliminacija bila za njih prepočasna, so si sami ustvarili 13. brigado, kamor so pošiljali nedolžne žrtve. Idealni in načelni fantje in možje so padali. Še več, padale so naše motere, ker so bile steber poštene družine, padali so otroci.

Narod je iskal in našel vsaj malo utehe, spravil je skupaj iz svojih vrst fante, ki so hoteli iti na pozornico, branit na barikade pravico in življenje.

Prvi branilci svobode so odšli v gozdove šibki, maloštevilni, toda neustrašeni, polni idealizma z jasnim ciljem. Njihov prvi tabor po formiranju blizu Vodice na binkoštni ponedeljek 25. maja 1942 je bil Stari grad pri Čušperku skoro v osrčju terena, na katerem so se takrat zbirali komunistični veljaki in formirali svoje uničujoče tolpe ter kovali svoje morilne načrte. Dokaj neprijeten je bil ta občutek biti v bližini krvnikov in uničevalcev naroda.

Binkoštna nedelja 1942. leta. Prijetno je pripekalo sonce na skalo v okolici začasnega taborišča naših borcev, prvoborcev. Narava se je odela v lepoto in zdelo se je, kakor da se blagoslov Vsemogočnega vidno razliva po naših gričih in dolinah ter prinaša novo upanje in novo voljo. Srca in obrazi mladih borcev so bili polni življenja in upanja, kljub zavesti o trnjevi poti, katero so nastopili. Toda še predno je sonce klonilo v zaton, je ta, do takrat še neizkušena grupa bila obogatena z veliko izkušnjo in spoznala vso grozoto in umazanost partizansko-komunistične osvobodilne fronte.

Tisto popoldne je naša patrola z Raubšicem odšla proti Kompoljem, da prinese nekaj orožja, ki je bilo tam shranjeno, medtem ko je Črnigoj s svojo trojko odšel v dolino do bližnjega studenca. V naglici se je patrola vrnila in sporočila o zbiranju rdečih enot ob studencu. Tabor je bil hitro v pripravnem stanju, ker nihče ni vedel, kaj bo sledilo. In predno so se fantje zavedli, so bili obkoljeni in napadeni po partizanskih enotah, ki so drvele na juriš iz vseh strani.

Državljska vojna je bila začeta in kdo jo je začel? Brezbožni komunizem! Začel in nikoli končal. Zaradi nepričakovanega napada je trenutno tabor bil v zmedi in ni niti nudil odpora, ker borci niso nikoli bili poučeni ali dobili navodil, da se bodo morali boriti proti lastnim bratom po krvi. Iznajdljivost in taktika kapetana Istoka je pretrgala niti partizanskim načrtom. Ko je bilo na tem, da bodo partizani vdrl v tabor in poklali nepripravljene borce, je v hipu padlo nekaj ročnih granat in reska povelja. Istok je poveljeval: Prvi vod desno, drugi vod levo, tretji vod pravac zamnom, juriš! Temu je sledila salva iz pušk. Preplašeni in zmedeni so se partizani začeli umikati in da je bila zmeda še večja, je Raubšic, ki se je vračal s patrole in videč, kaj se dogaja, za njih hrptom izstrelil nekaj rafalov. Napad je bil končan brez žrtev. Borci so preživeli junaško svoj prvi ognjeni krst in bili pripravljeni na vse večje naloge in žrtve. Sonce je šlo k zatonu in srebrno rdeča zarja je vstala na obzorju, taborišče pa je dobilo nalogo za odhod. Borci so krenili dalje proti osrčju Dolenjske.

Naj tisti, ki bodo pisali zgodovino, ne pozabijo poudariti, da so komunisti 25. maja 1942 začeli z revolucijo — popolnoma neupravičeno.

M O L I T E V

PIK, Argentina

o Bog, ti, ki si nam dal življenje in ga zaščitil z zakonom pravice, si nam dal tudi zapoved, da ga ohranjamo, varujemo in branimo to življenje — tvojo last.

Ti sam si nas dvignil — orodje v tvojih rokah — z našo svobodno voljo — in udaril zlo.

Potem si ti čuval naša življenja in podarjal nam zmage na bojnih pohodih.

— In sedaj, ko je borba končana, nas z izdajo naših prijateljev — prav, kakor tvojega sina — izročiš našim sovražnikom —?

— Če je mogoče — o Bog —!

— Zakaj — —?

— Zakaj ta dan — o neskončna Dobrota —?

Za popolnejšo zmago —? Za narodove grehe —? Za rešenje Slovenije —?

— — Zgodi se!!!

Življenje — tvojo last — ti vračamo, Nedoumljivi!

*S hisopom jih pokropi,
z vejico roženkrauta in rožmarina,
z blagoslovljeno vodo večnega spomina!*

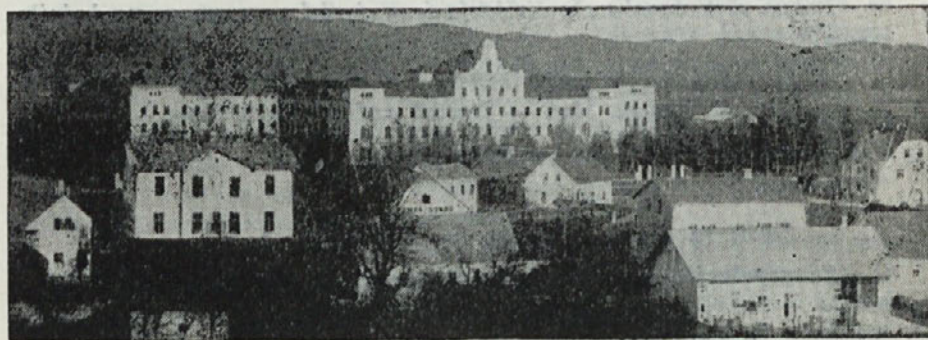
Njih rane, kot škrlat krvave,
bolj kot rosa se bodo svetile
na ostrih rezinah trave,
bolj kot srez se bodo iskriale
na trnih nočne goščave,
kjer šla je njih bosa pot skozi brinje,
da visoko v nebo se vstopi
kot cesta zvezd za v vek iz veka —
v bleskih ran žareči Geniji
Ljubezni Domovinje

*Vetrinje!
Tabór brezdomnega človeka!
Sramoten žig v čelo Evropi!
Tenčica črna čez lice Sloveniji!
Nož skozi srce Materinje!
Vetrinje!
Joj!
s hisopom jih pokropi*

**s hisopom jih pokropi
te slovenske bataljone.**

(Iz „Velike črne maše“ za pobite Slovence)

(Jeremija Kalin)

Št. Vid — škofovi zavodi — ječe in mučilnica prodanih bataljonov

Spomini

(Nadaljevanje)

V. DOLENJC, Argentina

V sobo je stopil vodnik Ciril s tovarišico. Brez pozdrava se je razkoračil sredi sobe in pribil s kopitom ob tla, kot bi hotel reči: „Tu sem jaz gospodar. S strupenim pogledom je ošvisnil domače in začel razmetavati po „hiši“. Tudi tovarišica si je pridno polnila nahrbtnik. Ko sta vse obrnila, sta šla v sosedno sobo in zaprla vrata za seboj.

Okameneli so stali domači, v očeh je ležala groza.

„Gospod...“ je izdaval gospodar. Strah mu je zadavil prošnjo v grlu.

Rad bi zadržal, ki je davila, rad bi dejal tem dobrim ljudem besedo tolažbe, pa ni bilo glasu skozi stisnjene ustnice. Kakor, da bi me zalotili pri tatvini, sem molče stal sredi vprašujočih oči. Potem sem vstal in šel proti vratom, za katerimi sta izginila vodnik in tovarišica, da bi ga prosil, ali odvrnil nesrečo družini. Ko sem odprl vrata — sem videl, da motim...

Zaloputnil sem za seboj in zbežal ven. Na pragu sem srečal Poldeta.

„Ti, ali veš, da moramo požgati pod in hlev z živino vred,“ je butnil vame.

„Da, to je nujno, za svobodo domovine, kakor — — tam v kamri!“ je udarilo iz mene.

Polde je razumel vse.

Kmalu zavrešči v hiši. Obupni ženski jok udari na dvorišče:

„Pustite nam ateja, pustite nam ateja!“ Ženske so vile roke proseč proti nam. Za njimi se je prikazal vodnik z revolverjem v roki ob gospodarju.

„Marš, naprej!“ je divje priganjal in suval ženske, ki so hotele braniti očeta. Surovo je udaril z revolverjem, da so se ženske opotekle in — sprožil — — Gospodar je omahnil na pragu. ....
...Med duh sveže krvi se je pomešal dim plamena, ki se je obliznil skozi okna.

„Kaj zijate budala?“ se je zadrl vodnik na tovariše po dvorišču. „Zakaj niste zažgali, kar sem vam ukazal —?“

Nihče ni zinil besede. Nihče ni zinil besede. Hitrih korakov je premeril dvorišče in se zagnal na pod.

Suha slama je zaprasketala v plamenu in težak gozd dima je ovil hlev, kjer je tulila živina.

Reševati ni smel nihče.

Ko nismo vzdržali več, smo odšli.

To je bilo v Koprovcu pri Črni in kmet — Podovševnik, se je pisal Seljak.

Bilo mi je, kakor da je vsa teža te težke drame legla name. Zdelo se mi je, da sem sokriv težkega zločina.

Najraje bi pobegnil, pa me je Polde pregovoril, da naj počakam, da namerava proč tudi on potem, ko pridemo bliže Jezerskega.

„Tam nagovoriva tudi druge tovariše, da se pridružijo nama in gremo v gorenjske partizane. Oni ne pobijajo poštenih Slovencev, ne uničujejo imovine žuljavih rok, temveč se bore za narod proti nasilniku Nemcu.“

Borb z Nemci sva si želela.

Niti najmanj nisva slutila, da se za toliko opevano OF skriva zločinski komunizem in si lasti totalitarno oblast.

Tri tedne pozneje, na binško nedeljo, se je zbral ves štab odreda s terenci. Nahajali smo se severovzhodno od Železne Kaplje. Tu je štab pripravil nadaljni „osvobodilni“ načrt na podlagi terenskih poročil.

Proti večeru smo krenili v Kapliško Koprivno in prišli do nekega kmeta. Postavili so me na stražo pred hišo, iz katere se je trgalo pri-tajeno ihtenje. Silno sem bil radoveden, kaj naj bi to bilo, pa si nisem upal zapustiti stražarskega mesta. Čez čas pride poveljnik in mi veli, naj ostanem jaz in še dva druga tovariša nadalje tu na straži, oni pa odidejo nekaj minut naprej, do naslednjega kmeta. Ko je poveljnik s tovariši odšel, sem se zmuznil v hišo in vprašal gospodinjo, zakaj in kdo je jokal.

„Veste, za sina sem se bala. Tu so prišli vaši in veleli fantu, naj gre z njimi doli do soseda, da bi ga poklical ven. Bala sem se, da mi ga bodo odvedli.“

„Torej tudi tega,“ sem pomislil in se zbal za usodo neznane družine.

„Kakšen človek pa je ta vaš sosed,“ sem bil radoveden o kmeto-
vem zadržanju.

„O, veste, ta je pa res zaveden Slovenec!“ je pribila gospodinja.

„Ko je Hitler zasedel Avstrijo, je domači sin zbežal v Jugoslavijo. Vedno se boje, da jih bodo Nemci selili. Mnogo svojih stvari imajo spravljenih po drugih hišah. Tudi mi imamo nekaj.“

„Spodaj gori!“ je zunaj opozoril stražar. Nemo smo se spogledali.

„O Marija, pa temu so zažgali, ni še dovolj, da ga preganjajo Nemci!“ Gospodinja je bila vsa obupana.

Iz teme in soja ognja so se izluščile upognjene postave. Partizani so odlagali težko napolnjene nahrbtnike.

„Kaj je zopet?“ sem obstal pred Poldetom.

„Sit sem že te klavniške druhali!“ je siknil Polde skozi stisnjene zobe.

„V hlevu so ustrelili štiri konje, nekaj krav, večina je še v planini. Podavili prašiče, poslopja vsa zažgali, gospodarja pa potolkli kot vola na vežnih stopnicah.“

„Nocoj, še to noč, razumeš Polde,“ sem ga rotil. „Niti ure ne zdržim več s temi morilci!“

„Počakaj, nikar še, pozneje, saj ne veš poti,“ me je zadrževal Polde.

„Kamorkoli, Polde, le proč. Iz te morije ne bo vstala svoboda!“

(Nadaljevanje sledi)

Da ne pozabimo

Leta 1941:

Dne 4. junija je bila seja na nemškem poslaništvu v Zagrebu: Nemci in Hrvatje. Dogovor o preseljevanju Slovencev na Hrvatsko in v Srbijo ter Srbov iz področja N. D. H. v Srbijo.

Po tem načrtu naj bi se selitev izvršila v treh obdobjih:

a) do 5. julija 1941 slovenski izobraženci in politično obremenjeni (do 5.000) v Srbijo, duhovščina na Hrvatsko.

b) od 10. julija do 30. avgusta 1941 po letu 1914 na Štajerskem naseljeni Slovenci (do 25.000) na Hrvatsko.

c) od 15. septembra do 31. oktobra 1941 65.000 kmetškega prebivalstva iz obmejnega pasu Štajerske in 80.000 iz pokrajine Koroške (Koroške in Gorenjske) v Srbijo in Hrvidsko.

a) in b) selitvi sta se le delno izvršili po tem načrtu, kajti po zaslugi OF so Nemci selili raje v Šlezijo.

22. junij, napad Nemčije na sovjetsko Rusijo. Ustanovitev partizanstva.

Leta 1942:

15. junija, prva partizanska grupa se utabori v Gorjancih — uradno nazvana štajerski bataljon, na sestanku OF komisarjev in komandantov v Težki vodi pod Gorjanci.

Koncem junija, množični umori v vaseh pod Gorjanci.

Leta 1943:

Dne 16. junija napadejo legionarji Šercerjevo in Cankarjevo brigado na Polževem pri Višnji gori. Po kratki borbi sta bili brigadi razbiti. Zaplenjena dva minometalca in več pušk.

Dne 23. junija uspešen napad legionarjev iz Bizoviške, D. M. poljske in Urhovske postojanke na utrjene partizanske položaje v Pogledu. Taborišče razbito. Odkritih mnogo podzemskih bunkerjev in zaplenjeno veliko vojaškega materiala in naropnega civilnega blaga.

Leta 1944:

- Dne 11. junija novomeški domobranci razpode partizanske brigade, ki so poskušale s probojem proti Gorjancem.
- 12.—18. junija, velika skupna domobranska akcija na „osvobojeno“ loško ozemlje. Rupnikov udarni bataljon iz Rakeka je razbil notranjski partizanski odred pred Grahovem. Ribniški je razbil brigado nad Loško dolino, Velikolaški pa je udaril in razbil zasede nad Blokami.
- 14.—16. junija, večje borbe pri Rdečem, Lučarjevem in Kožarjevem Kalu. Po daljši borbi so novomeški domobranci prisili sovražnika k umiku.
- Dne 15. junija, Rupnikov udarni bataljon zavzame Slivnico nad Cerknico in ujame partizansko zasedo.
- Dne 17. junija, Velikolaški bataljon napade Gubčevo brigado pri Knežji njivi. Sovražnik je zbežal proti Snežniku.
- 21.—22. junija, Stiški in šentviški bataljon napadeta partizanske brigade pri prehodu na Gorenjsko pri Stranski vasi. 45 partizanov je obležalo na bojišču. Zaplenjeno mnogo vojaškega materiala in težkega orožja. Sedem partizanov ujetih.

Leta 1945:

- 1.—5. junija, polnjenje ječ in taborišč z vrnjenimi domobranci v Teharjih, št. Vidu, Škofji Loki.
- 8.—19. junija, streljanje oficirjev in podoficirjev v Teharjih in na Jesenicah.
15. junija, začetek masovnega pobijanja domobrancev iz taborišč in ječ: Teharje, št. Vid, Škofja Loka, Ljubljana.
21. junija, „zadnji juriš“ domobrancev Rupnikovega udarnega bataljona — skupina 11 domobrancev je s kamenjem jurišala na brzostrelke in mitraljeze komunističnih straž jih prisilila k molku ter udarila preko bodeče žice. Vsem enajstim je uspel pobeg.
23. junija, partizani zajeli pod Mrzlo planino pri Hrastniku kurata Rupnikovega bataljona, Toneta Poldo, in ga naslednji dan napol živega zagrebli ob poti.

IZ ZVEZNIH ODBOROV

Navdušenje za Zvezo med soborci je veliko v vseh krajih in jasno se kaže, da se bo to zanimanje še stopnjevalo, kajti mnogi še niso bili obveščeni o ustanovitvi Zveze iz kakršnega koli razloga. Prepričani smo, da bodo vsi nedostatki popravljani in da bo naše skupno glasilo pripomoglo mnogo, da poveže vse borce razpršene širom zemeljske oble. Že po prvi številki „Vestnika“ moremo trditi, da bo „Vestnik“ opravljal pravo poslansko delo med nami. Postal bo in tako tudi mora, tisti močni ambasador, ki bo združil srca vseh borcev in premostil vse daljave ter prekinil molk in odtujenost med bivšimi borci, ki je nastal, odkar smo se razpršili po svetu. Lepo in razveseljivo je dejstvo, da se tega zavedajo vsi dosedanji odbori in pridno delajo na tem, da bo „Vestnik“ prišel v hišo vsakega bivšega protikomunističnega borca in še več prišel in bil v veselje vsakemu Slovencu protikomunistu v svobodne svetu.

Opozarjamo vse one, ki se še niso pridružili Zvezi s tega ali onega razloga, da tako čimpreje store in prosimo dalje vse, ki bi hoteli in mogli kaj delati, da nam javijo. Važno je zlasti to, da prejemo stalne dopise iz vseh krajev zavedajoč se, da imamo svoje glasilo, ki je last vseh protikomunističnih borcev in zato je tudi nujno, da vsi pri njemu sodelujemo.

V svobodnem svetu je veliko raznorodnih društev, v katerih so včlanjeni naši bivši borci in mnogi v več kakor enem, tako, da ves prosti čas

žrtvujejo društvenemu delovanju. Žilavost in podjetnost naših ljudi je gotovo občudovanja vredna. Kakor je potrebno delovanje v kulturnih, političnih in verskih organizacijah, tako je nujno, da se vsi borci zavedamo tudi važnosti in pomena delovanja v Zvezi bivših borcev. Da bo naše delo čim uspešnejše in da bo vsakemu dana možnost, da se sam javi in pridruži ter nudi vsaj kako urico prostega časa zato, da se okrepi med bivšimi borci tesna vez in da se ohranijo svetinje naše borbe, navajamo tukaj nekaj imen iz posameznih krajev, na katere se morete obračati za vse informacije in delo pri Zvezi. V tej številki objavljamo samo imena tistih krajev, odkoder smo dobili dovoljenje, da se imena smejo objaviti, čim bodo prišla privoljenja tudi iz ostalih krajev, bomo tako storili. Imena, ki so navedena, so ali tajniki ali predsedniki lokalnih krajevnih odborov Zveze. Lahko se obrnete tudi direktno na osrednje tajništvo Zveze: Albin Bizilj, 586 N. Plymouth Ave Rochester 6, New York.

V ostalih krajih: Toronto: Alojz Rigler; Noranda (Canada): Viktor Vrečar; St. Catharines Ont.: Cvetko Slak; Gilbert Minn.: J. škorjanc; Milwaukee: Ivan Kunovar; Waukegan: Ludvik Kolman; Cleveland: Ivan Hočevnar. Iz ostalih krajev USA in Canade še nismo dobili privoljenja za objavo. — Celovec: Franc Kobentar; Rim: Vinko Levstik. — Dalje še nimamo dovoljenja za Anglijo, Avstralijo in švico.

Matica mrtvih

Rus Janez,
dijak, domobranec,
20 let star

Kaplan Ludvik Sluga
rojen leta 1917, umorjen
5. februarja 1944

Rus Franc,
bogoslovec iz Ljubljane,
star 23 let

844. Janez Štefančič, rojen 19. marca 1926 v Ribnici na Dolenjskem, vrnjen iz Vetrinja in ubit v Teharjih
845. Peter Slovša, Horjul, oče 10 otro, ubit 31. decembra 1943
846. Vodušek Dolfe, rojen 1918, gozdar, domobranec, ubit 5. maja 1945
847. Kužnik Milan, rojen 1926, krojač, domobranec, ubit 17. julija 1944
848. Kužnik Ludvik, rojen 1923, mizar, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit v Kočevju
849. Kužnik Albin, rojen 1920, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit v Kočevju
850. Dolšek Franc, rojen 1920, rudar, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit v Kočevju
851. Vetrovec Jože, poročnik 2. baterije, Lašče, ubit
852. Kovač Jože, artiljerec v Vel. laški bateriji, ubit
853. Rus Janez iz Ljubljane, star 20 let, dijak, domobranec v stiškem udarnem bataljonu, vrnjen iz Vetrinja v Teharje in ubit
854. Rus Franc, bogoslovec, 23 let, iz Ljubljane, višji narednik v stiškem udarnem bataljonu, vrnjen iz Vetrinja v Teharje in ubit
855. Železnik Janez, 22 let, Vrzdenec-Horjul, domobranec 43. čete, vrnjen iz Vetrinja in ubit
856. Seliškar Štefan, 28 let, Brezje-Dobrova, podnarednik 43. čete, vrnjen iz Vetrinja in ubit
857. Petrovič Tone, 28 let, iz Borovnice, kaplar, vrnjen iz Vetrinja in ubit
858. Kavčič Lado, 24 let, poročnik, ubit 10. marca 1945 v Kočevskem Rogu v borbi
859. Koščak Franc, 26 let, Pikovnik-Sv. Vid, podnarednik 41. čete, vrnjen iz Vetrinja in ubit
860. Zabavnik Ivan, rojen 11. decembra 1921 na Igu, dijak, domobranec, padel 26. 3. 1944 v Velikih Lipljih
861. Mirko Kopic, 22 let, Cerklje pri Kranju, vrnjen iz Vetrinja in ubit v št. Vidu
862. Potočar Feliks, 34 let, Starča vas-Dvor, narednik, ujet 1947 in po enoletnem mučenju ubit 28. maja 1948 v Novem mestu

Cerkev sv. Jožefa — nekdanj, danes rdeči muzej

Darujte v tiskovni sklad!

Tako smo peli v onih dneh...

Hura, za dom v boj!

Mi smo slovenske zemlje čuvarji,
geslo je naše: Dom, Narod, Bog!
Naj razbesne se strašni viharji,
z nami je narod, z nami je Bog.

Mi domobranci vsi se borimo,
narod slovenski sovrag nam tepa;
vsi za orožje krepko zgrabimo,
v boj nad sovraga, povelje velja!

Hajd'mo v boj za vero nam sveto,
pesem slovenska naj se glasi,
združeni v borbi se borimo vneto,
narod slovenski živi, naj živi!

Mi smo slovenske zemlje čuvarji,
geslo je naše: Dom, Narod, Bog!
Naj razbesne se strašni viharji,
z nami je narod, z nami je Bog.

Hura, za dom v boj!

List „Vestnik“ izhaja mesečno. Urejuje ga uredniški odbor Zveze bivših slovenskih protikomunističnih borcev. — Letna naročnina znaša za: Argentino 35 pesov (posamezna številka 3 pese), USA in Kanado 2 dolarja. Za ostale dežele, tej valuti primerno. — Za uredništvo in upravo: K. Škulj, calle San Martín 20, Gral. San Martín FNGBM, in I. Korošec, calle 1, Nº 510, Berazategui FNGR, prov. Buenos Aires, Argentina.